

CẢ ĐỜI CHỈ ĐẶT CUỘC NƠI EM

HỒNG CỬU

Cả đời chỉ đặt cược nơi em

Convert: *Nothing_nhh*

©

Edit + Beta: *Mit Fly*

Mitpau.wordpress.com

..

Ebook: *The Virus*

Tamakishin.wordpress.com

©

Nguồn: *Tàng Thư Viện*

..

Thể loại: *Hiện đại, HE*

©

—Văn án—

Hắn theo đuổi cô, giống như thật sự có hứng thú với cô.

Cô động tâm, bằng lòng hẹn hò với hắn.

Nhưng rồi dần dần cô phát hiện ra, ban đầu khi hắn theo đuổi cô, không phải bởi vì thích cô, mà vì hắn cùng người khác cá cược.

Cô đau lòng, không nghĩ đến hấn nữa.

Nhưng rồi, hấn lại nói, hấn thật lòng với cô

Hấn nói, cả đời hấn, chỉ đánh cược một lần, cả đời hấn, chỉ đánh cược mình cô như vậy.

1.

Phó Tiểu Khả ngồi tự học ở phòng học bên cạnh lớp. Bỗng nhiên cảm giác được phía sau có người chọc nhẹ vào vào cô.

Quay đầu lại, là bạn cùng cấp, cùng khoa, cùng lớp Hứa Tùng.

Trái tim không tự chủ được, đập nhanh hơn hai nhịp.

“Phó Tiểu Khả, bạn có thừa cái bút nào không?” Hấn nhún nhún vai, dường như có chút bối rối trong nụ cười “Lúc đi học không để ý, quên mang theo!”

Phó Tiểu Khả gật gật đầu, xoay người lại, lấy bút đưa qua. Đầu hơi hơi ngẩng lên, may mắn hấn không phát hiện ra.

Không ngờ hấn lại biết tên của cô!

Đối phương nói lời cảm ơn, cô lắc đầu, tỏ vẻ không có gì, từ đầu tới đuôi đều không hề nói một câu.

Cũng không phải cô quá gở, không muốn để ý hấn. Chính là khi đối mặt với thần tượng Hứa Tùng, cô tin tưởng rằng rất nhiều nữ sinh cũng sẽ như cô, không nói nên lời.

Phó Tiểu Khả xoay người lại, không biết giờ phút này trong lòng mình rốt cuộc là vui vẻ phấn khích, hay là có chút hồi hộp.

Cô không thể nào tưởng tượng nổi, ngôi sao trong trường học : Hứa Tùng, mỗi khi hắn xuất hiện, toàn bộ nữ sinh đều không thể khống chế được mà hét chói tai kéo dài tận 3 phút, lại biết tên của cô! —— Một Phó Tiểu Khả bình thường, một Phó Tiểu Khả đáng vẻ quê mùa, một Phó Tiểu Khả chỉ có chút việc nhỏ cũng có thể làm cô vô cùng vui vẻ —— thế mà hắn lại gọi tên cô!

Trở về ký túc xá, trong phòng chỉ có mỗi lão Tam Trữ Chỉ Hân.

Phó Tiểu Khả kể lại cho cô ấy chuyện xảy ra lúc mình tự học.

Trữ Chỉ Hân nghe xong liền lắc lắc đầu, trên mặt hiện lên vẻ thương hại, “Lão Tứ ngốc nghếch, về sau đi chơi cùng chúng tao nhiều một chút, đừng có suốt ngày tự học một mình thế! Mà nhìn lại mà xem, học nhiều thành cái dạng gì rồi? Cũng bắt đầu ngồi ở trong phòng tự học ảo tưởng đến Hứa soái ca rồi!”

Phó Tiểu Khả suýt chút nữa sặc nước miếng của mình.

Cho dù không tin, nghi ngờ cô là ảo tưởng cũng được, mà Trữ bà nội ngoài việc nghĩ tới “Sex” (*chỗ này nguyên văn là “Tính” nhưng ta không biết là gì. Thank t.y Mi nhé :*)*) còn có thể nghĩ được gì hơn nữa? !

Đối với lời nói của Phó Tiểu Khả, không chỉ một mình Trữ Chỉ Hân không tin, hai người còn lại trong ký túc xá cũng lắc đầu tỏ vẻ không tin.

Lão Đại nói: “Tiểu Khả có tiến bộ nha, giờ lại hay nói đùa!”

Lão Nhị nói: “Là mỗi tính đầu của Tiểu Khả nha! Đây là chuyện tốt; nhưng thẳng thắn mà nói tốt nhất là tìm đối tượng thực tế một chút, Hứa Tùng giống như thiên nga vậy, bình thường đều là con cóc mới dám ảo tưởng, bởi vì giấc mộng của chúng ta là không thể thực hiện được, chỉ làm lãng phí tình cảm thôi! Cho nên Tiểu Khả à ” Lão Nhị nói lời thâm thía dặn dò Phó Tiểu Khả, “Theo tao là nên đổi người khác đi!”

Cô bạn phòng bên cạnh sang rót nước tương nói: “Tao vẫn nghĩ đến Tiểu Khả chuyển từ học viện Phật giáo đến nơi này, không nghĩ tới cô ấy cũng là người bình thường ! Đúng là không thể xem mặt mà bắt hình dong, mặc quần áo thầy tu không có nghĩa là sư nha!”

Đối mặt một đám yêu ma quỷ quái, nói hươu nói vượn, Phó Tiểu Khả rất muốn cắn đứt miệng của mình.

Ai bảo miệng của cô có chuyện gì cũng kể ra, tốt lắm, hiện tại là không có người nào tin cô, tất cả đều nghĩ cô đang có vấn đề đây này!

2.

Ngày hôm sau, Phó Tiểu Khả cùng các bạn tới giảng đường, hệ thống lại toàn bộ lý thuyết đã học.

Khi bài giảng được một nửa, cô đang cúi đầu kẻ bút nhớ, bỗng nhiên cô cảm giác được không khí xung quanh hơi xao động.

Giống như có người đang vào phòng học, bởi vì thấy giáo sư ôn hòa nói : “Nhanh đi tìm vị trí ngồi đi!”

Cô ngẩng đầu muốn hỏi Trữ Chỉ Hân ngồi bên cạnh xem ai mà giờ này có thể vào được lớp, không ngờ rằng lại liếc mắt một cái lại bắt gặp vẻ mặt gian tà của Trữ yêu nữ nhìn cô.

Vừa muốn chế nhạo cô ấy vài câu, bỗng nhiên phía sau lưng bị người nào đó chọc nhẹ; cùng lúc đó Phó Tiểu Khả nhìn sang thấy Trữ Chỉ Hân xoay người trừng lớn hai mắt, mang theo vẻ mặt hoảng sợ nhanh chóng đem ánh mắt từ phía sau nhìn về phía cô.

Phó Tiểu Khả không hiểu gì, liếc Chỉ Hân một cái, quay đầu về phía sau xem ai là người vừa chọc mình.

“Phó Tiểu Khả, này, bút của bạn! Ngày hôm qua quên trả lại cho bạn!” Hứa Tùng ngồi phía sau nở nụ cười sáng lạn. Hắn vừa cầm bút đưa tới, vừa nghiêng người, nhích lại gần cô hơn, “Cám ơn bút của bạn!”

Phó Tiểu Khả đầu óc choáng váng, miễn cưỡng tươi cười đáp lại: “Không có gì, chỉ là cái bút thôi mà...” Cô cầm bút quay người lại, nụ cười cứng ngắc vẫn đọng trên gương mặt —— cô hoàn toàn quên mất thả lỏng chính mình!

Bên cạnh, Trữ Chỉ Hân hung hăng đá một cái vào chân cô, cô kêu “đau” rất nhỏ.

“Tại sao đạp tao? !”

Trữ Chỉ Hân vẻ mặt phẫn nộ, “Đồ ngốc! Mà cũng nói chỉ là một cái bút mà thôi, tại sao không nói rõ cho hắn “Mình mang nhiều bút lắm, hiện tại bạn cứ giữ lấy mà dùng!”“ như vậy về sau chúng ta còn có cớ qua chỗ hắn để đòi bút! Cái này có ý nghĩa

gì? Là tương lai chúng ta có cơ hội mà người khác không thể có, đó là tiếp xúc với hân a! ! !”

Trữ Chỉ Hân vừa nói xong, chợt nghe thấy tiếng kêu “Rắc” phát ra từ trên tay Phó Tiểu Khả.

Phó Tiểu Khả nhìn chiếc bút bị gãy, rồi nhìn Trữ Chỉ Hân, khóe miệng run rẩy, ngượng ngùng cười, lắp bắp nói: “Lão, lão, lão Tam, đến, đến, không kịp rồi!” Cô vô tội lẩm bẩm, “Lần sau, lần sau mày nói chuyện đừng kích động như vậy, bằng không mày cứ kích động như thế, tao lại muốn bẻ gãy một thứ gì đó...”

Trữ Chỉ Hân đập đầu xuống bàn . Phó Tiểu Hân vô tội cúi đầu xuống.

Phía sau, vang tới một tiếng cười nhỏ.

Phó Tiểu Khả cầm cái bút bị gãy, cô cảm thấy gương mặt và lỗ tai của mình đều đỏ ửng.

3.

Nếu như nói chuyện Hứa Tùng trả bút làm cho Trữ Chỉ Hân và mọi người rơi mất kính, như vậy thì những chuyện kế tiếp thật sự đủ để cho các cô tròn tròn mắt, chỉ số thông minh giảm không phanh.

—— các cô phát hiện ra một quy luật: cứ đến giờ tự học, Hứa Tùng ngồi đằng sau Phó Tiểu Khả, mượn bút của cô; đợi đến lúc giảng bài, hân vẫn ngồi sau Phó Tiểu Khả, lại mượn chiếc bút mà lúc giờ tự học thường mượn.

Có một lần khi nhận lại bút, Phó Tiểu Khả hơi chần chừ nói: “Hình như cái bút này không giống cái cái hôm qua tớ cho

bạn mượn...” Còn chưa nói hết câu, đã bị ba yêu nữ ngồi bên cạnh chế trụ (áp chế) —— họ chặn miệng cô, xoay đầu cô lại, rồi cùng cười tập thể, nịnh nọt nói với Hứa Tùng: “Đúng vậy, đúng vậy! Chính là cái bút này! cô ngốc này, mắt không tốt lắm!” Sau đó quay lại phía Phó Tiểu Khả, gương mặt biến đổi thành hung tợn nói cho cô, “Không phải cũng không thể nói! Không phải cũng phải nói phải! Có biết hay không!”

Phó Tiểu Khả bị các cô làm cho hoang mang.

“Vậy rốt cuộc có nói hay không?”

Ba yêu nữ cùng lúc đập đầu xuống bàn.

Theo thường lệ, phía sau lại là một tiếng cười nhỏ.

Phó Tiểu Khả không nhịn được, quay đầu lại nói:

“ “xin lỗi, bọn họ nói, đây là bút của tớ... ha ha...” ”

Rốt cuộc Hứa Tùng không nhịn được nữa, bật cười thành tiếng.

“Không, lần này là tớ xin lỗi, phối hợp không tốt, mong bạn thứ lỗi! Lần sau tớ nhất định không chọn sai bút!”

“... Hả ? !”

Phó Tiểu Khả mở to mắt nhìn.

Hắn... Như thế này gọi là trả lời sao...

4.

Tiếp theo, khi đến giờ tự học lại lại bị mượn bút, như thường lệ, Phó Tiểu Khả vừa nói “Không có gì” vừa đưa bút cho Hứa Tùng. Vẫn như cũ, vừa đưa xong liền quay lên, không nói thêm câu nào.

Không phải không muốn nói chuyện, ngược lại, lời muốn nói thật sự nhiều lắm, nhiều đến mức không biết nên nói câu gì trước tiên, vì thế đành phải âm thầm chán nản nghẹn lại, cuối cùng là chẳng nói cái gì.

Bạn học ngồi phía sau đã thu dọn sách vở đi rồi.

Vị trí đó để trống chưa đầy hai giây, lập tức lại có người ngồi xuống.

Phó Tiểu Khả cúi đầu chán nản, đang cân nhắc xem rốt cuộc có muốn hay không muốn tìm lý do để quay đầu nói vài câu, hoàn toàn không để ý tới người đang đi đến.

Người ngồi bên cạnh chọc nhẹ vào cô.

Cảm giác bị chọc không hiểu sao vô cùng quen thuộc...

Quay đầu lại, đột nhiên nhìn thấy gương mặt quen thuộc đang tươi cười sáng lạn với mình.

“Bạn... !” Phó Tiểu Khả vội vàng quay đầu, phía sau đã không còn ai ngồi; lại vội vàng quay lại, giật mình nhìn chằm chằm người bên cạnh, nói năng lộn xộn.

“Bạn... Hi, ha ha, xin chào!”

Hứa Tùng nheo mắt, lấy tay che miệng, ho khan một tiếng, gương mặt nhăn lại vì không nhận được cười “Cứ như chúng ta gặp nhau lần đầu tiên vậy!”

Phó Tiểu Khả ha ha cười theo, cảm giác thấy tay chân thừa thãi. Bỗng nhiên cô giơ lên chiếc bút mình đang dùng đưa cho Hứa Tùng, “Cho bạn mượn bút!”

Hứa Tùng bật cười thành tiếng, dương dương tự đắc cầm bút trong tay cười nói: “Bạn đã muốn cho tớ mượn rồi!”

Phó Tiểu Khả xấu hổ đến mức run rẩy cả người...

Ngượng ngùng muốn thu tay về, lại bị người ta tóm lấy.

Cô kinh ngạc ngẩng đầu, Hứa Tùng vẫn cầm chặt cổ tay cô không buông.

“Phó Tiểu Khả, ” bỗng nhiên hần ngừng cười, nghiêm túc nhìn cô, gương mặt đẹp trai quá mức khiến cho người ta không dám nhìn thẳng.

“....Làm sao vậy...” Phó Tiểu Khả cảm nhận được mình bị hoa mắt, trái tim bỗng chồm đập loạn bang bang bang bang .

“Không có gì, ” hần vẫn như cũ nắm cổ tay cô không buông, thậm chí càng ngày càng nắm chặt hơn, “Chỉ là muốn nói với bạn, tớ mượn bút rồi trả bút nhiều đến mức không còn kiến nhẫn nữa rồi!”

Phó Tiểu Khả mở to hai mắt nhìn, chớp chớp, vươn bàn tay còn lại cầm chiếc bút vừa bị hần đặt xuống bàn.

“Tớ lấy lại là được rồi!”

Cầm bút rồi định rút tay về, ai ngờ hấn lại cầm cổ tay cô, rốt cuộc không thể động đậy.

Phó Tiểu Khả giương mắt nhìn Hứa Tùng, trong ánh mắt tràn đầy mười vạn câu hỏi vì sao.

Hứa Tùng nắm hai cổ tay cô, cúi đầu về phía trước quan sát khi gần chạm vào khuôn mặt cô thì mỉm cười dịu dàng, nói nhỏ: “Mượn bút trả bút, tớ đã không còn kiên nhẫn; tớ nghĩ trực tiếp nói cho bạn, bút, chính là cái cớ, việc tớ muốn làm, thật ra là muốn hẹn hò với bạn!”

Phó Tiểu Khả ngơ ngác nhìn gương mặt đẹp trai trước mặt, kinh ngạc tới mức một chữ cũng không nói ra được.

5.

Ba yêu nữ trong ký túc xã nghĩ như thế nào cũng không thông, rốt cuộc Phó Tiểu Khả có vận cứt chó gì nữa. Các cô vất hết óc cũng không thể hiểu được, Phó Tiểu Khả không phải đại mỹ nữ tuyệt sắc, tại sao lại có thể hấp dẫn được đại soái ca Hứa Tùng cơ chứ?

Ngay cả Phó Tiểu Khả cũng không thể nào tưởng tượng nổi, đến bây giờ cô còn nơm nớp lo sợ, không thể tin lời nói của Hứa Tùng là sự thật. Từ đầu đến cuối, cô có cảm giác như tự mình đang mơ mộng hão huyền .

Từ khi học đại học đến giờ, cô vẫn đặt toàn bộ sức lực cho việc học tập, nếu không thì cũng là đi thư viện đọc sách. Cô không thường đi dạo phố, không thường đi KTV hát, không

thường mua đồ trang điểm, cả ngày ăn mì ăn liền, mọi người có ý tốt gọi cô là A Thổ muội.

Không ít bạn học nói, học đại học đã 3 năm rồi mà chưa từng nhìn thấy Phó Tiểu Khả mặc váy.

Vì thế Phó Tiểu Khả luôn cười hi hi, sờ sờ cái mũi nói: “Chân của tớ không đẹp, chỉ sợ sẽ dọa mọi người!”

Mọi người nhìn không chớp mắt em gái Thổ, rốt cuộc Hứa Tùng thích điểm nào của cô chứ?

Ai cũng không nghĩ ra.

Nhưng chuyện khó hiểu cỡn con này cũng không hề ảnh hưởng đến việc liên tiếp chủ động tiếp cận của Hứa Tùng đối với Phó Tiểu Khả.

Mặc kệ là giờ tự học hay giờ giảng bài, hần đều thoải mái chuyển chỗ từ phía sau lên ngồi bên cạnh Phó Tiểu Khả. Dường như chỉ sau một đêm, Phó Tiểu Khả trở thành tâm điểm khiến cho toàn bộ nữ sinh trong trường vừa hâm mộ vừa ghen tị. Dần dần quen thuộc, Phó Tiểu Khả nói chuyện với Hứa Tùng cũng không còn lắp bắp nữa.

Cô xem qua rất nhiều sách, tri thức vô cùng rộng lớn, bình thường không phải không hay nói, chỉ là không quen không nói chuyện, từ khi bỏ đi hai từ thần tượng, cô có thể nói chuyện nhẹ nhàng, tự nhiên, chậm rãi với Hứa Tùng.

Cô kể cho hần nghe rất nhiều truyện lịch sử, rất nhiều điển cố, điển tích, rất nhiều truyện kì lạ, mà khi kể, cô luôn thêm vào

những ý tưởng độc đáo và sự giải thích mới lạ, điều này làm cho Hứa Tùng say mê lắng nghe.

Ngay cả chính cô cũng không cảm thấy; nhưng đối với hấn mà nói, hấn thật sự bắt đầu bị cô hấp dẫn.

Cái nóng gay gắt của mùa hè đến thật mãnh liệt, làm cho người ta cảm giác như đang ở trong lò thiêu.

Trong phòng tự học vô cùng oi bức, Phó Tiểu Khả vừa đọc sách, vừa cầm vở để quạt mát.

Bỗng nhiên cô cảm giác Hứa Tùng ngồi bên cạnh lại chọc mình.

Cô quay đầu sang, thấy hấn nhướn mày, cười hì hì.

“Có phải rất nóng không? Gọi tớ một tiếng Hứa ca ca, tớ sẽ đưa cậu đi ăn kem!”

Phó Tiểu Khả liền đỏ mặt, hờn dỗi lườm hấn một cái, “Đừng náo loạn, để người ta nghe thấy!”

Hứa Tùng nhìn dáng vẻ xấu hổ của Phó Tiểu Khả cảm thấy vui vẻ vô cùng, hấn cầm lấy cổ tay cô, đứng lên đi ra ngoài lớp.

“Tớ ước gì mọi người đều nghe thấy!”

Phó Tiểu Khả xấu hổ, không dám ngẩng đầu lên, hận không có cái lỗ nào để chui xuống. Cô cúi đầu đi theo sau hấn.

Đi ra đến cửa, bỗng nhiên hấn dừng lại.

Cô không hiểu, ngẩng đầu hỏi: “Làm sao vậy? ... Hả!”

Bỗng nhiên bị hấn giữ chặt bả vai, ép dựa vào vách tường bên ngoài cửa lớp.

Hấn cúi đầu, từ từ ghé sát xuống mặt cô, âm thanh có chút nặng nề, “Em còn chưa gọi anh là Hứa ca ca đâu!”

Phó Tiểu Khả xấu hổ, ngay cả tai nóng rực lên.

Thỉnh thoảng có vài bạn học đi qua, nhìn thấy hai bọn họ như vậy, ngạc nhiên vô cùng, bước đi không tự chủ được chậm dần, ánh mắt nhìn không chút e dè nhìn chằm chằm, rồi lại nhìn chằm chằm.

Phó Tiểu Khả đỏ mặt xấu hổ, dùng sức đẩy Hứa Tùng ra xa một chút.

Nhưng hấn lại giống như thép sắt, sức lực của cô căn bản không thể làm cho hấn nhúc nhích được.

“Đừng đùa nữa! Mau buông tớ ra! Có người nhìn kìa!” Cô cuống quýt nói.

Hấn vẫn thản thờ như cũ, xấu xa cười: “Vậy em gọi tôi một tiếng Hứa ca ca, anh sẽ buông ra ngay!”

Phó Tiểu Khả thật sự không có cách nào, đỏ mặt, thở phì phò, nhỏ giọng ngập ngừng nói: “Hứa ca ca...”

Hứa Tùng lại muốn làm khó cô, “Cái gì? Anh nghe không rõ! Em nói lại một lần nữa đi! Nói to lên”

Phó Tiểu Khả bị hấn làm cho sắp khóc, nhắm mắt lại hét to: “Hứa ca ca!”

Hứa Tùng cười ha ha, kéo cô ôm vào trong lòng.

Phó Tiểu Khả ngây người.

Hứa Tùng cứ như vậy ôm cô, trước những cái nhìn chăm chăm của mọi người, đi đến quầy bán kem tự động.

Buổi tối, Phó Tiểu Khả vô cùng hoang mang hỏi mọi người: “Rốt cuộc tao với Hứa Tùng là quan hệ gì?”

Trữ Chỉ Hân vừa nghe xong lập tức trèo lên giường xoa đầu cô : “Đồ ngốc! Toàn bộ khoa đã biết mày bị Hứa Tùng kéo đi! Tao nói mày là bạn gái hấn, mày còn muốn thế nào nữa? ! Rất kích thích những người cô đơn như tao!”

Trong bóng tối, Phó Tiểu Khả uất ức vô cùng nói: “Nhưng mà từ đầu tới cuối, Hứa Tùng chưa từng nói tao là bạn gái, cũng chưa từng nói hấn thích tao... A! Lão Đại sao mày lại đánh tao!”

Cô còn chưa nói xong, đã bị lão Đại ném cái gối trúng vào đầu.

“Đồ ngốc! Người ta không phải dùng ‘Nói’ nông cạn như vậy! Người ta chỉ dùng ‘Làm’ (*hành động*)! Mày thấy vẫn chưa đủ sao!”

Lão Nhị đứng ở bên kia vội vàng xen vào : “Đúng đúng! Chỉ những người bình thường yếu mới nói ra, còn người vĩ đại đều dùng “Hành động” để thể hiện! Lão Tứ ngốc nghếch, mày nên tranh thủ thời gian, đừng suy nghĩ lung tung, để cho hấn tận tình dùng “Hành động” yêu mày đi!”

... Phó Tiểu Khả lần thứ n lại sặc nước miếng của chính mình.

6.

Sắp đến sinh nhật của Hứa Tùng, Phó Tiểu Khả hỏi hẳn thích quà sinh nhật gì. Hứa Tùng nghĩ nghĩ, trả lời cô: “Có một ước muốn!”

Phó Tiểu Khả hỏi là cái gì, Hứa Tùng kéo tay cô, nhìn thẳng vào mắt cô, vô cùng nghiêm túc nói: “Anh muốn được nhìn em mặc váy!”

Trong lòng Phó Tiểu Khả có chút giãy dụa.

Cô cắn cắn môi.

“Chân của em... Rất xấu...”

Hứa Tùng nhú mày nhìn cô, tiếp tục im lặng chờ đợi cô nói hết.

“...Chân của em từng bị bỏng, để lại một vết sẹo dài, nhìn rất kinh khủng! Đã nhiều năm rồi, em chưa mặc váy...” Giọng nói của cô có vài phần cô đơn.

Hứa Tùng nhú mày. Hẳn cảm thấy đau lòng. Nhưng rồi nhanh chóng giãn ra, nhoẻn miệng cười, kéo Phó Tiểu Khả ra ngoài phòng học.

“Chúng ta đang đi đâu vậy?” Phó Tiểu Khả vừa đi theo vừa vội vàng hỏi.

“Yên nào, cứ đi theo anh là được, Cinderella của anh !” Hấn cầm tay cô đi một mạch về phía trước.

Bên ngoài, ánh nắng tươi sáng.

Tay cầm tay, cùng hấn đi dưới ánh nắng mặt trời, giờ phút này, Phó Tiểu Khả cảm thấy vô cùng vui vẻ và hạnh phúc.

Hứa Tùng đưa Phó Tiểu Khả đến cửa hàng bán quần áo nổi tiếng. Hấn tự mình chọn cho cô một chiếc váy Bohemian dài.

“Thế này vết sẹo của em sẽ không nhìn thấy!”

Phó Tiểu Khả ngẩn người nhìn chiếc váy rực rỡ.

“Nhưng mà kiểu váy này, dường như không hợp với em...” cô chần chừ.

Hứa Tùng lại nói: “Cô bé lọ lem cũng không phải nhất định quét bụi, trước mười hai giờ ở vũ hội, cô ấy là cô gái xinh đẹp nhất!” Hấn nói cho Phó Tiểu Khả, “Không có gì thích hợp với không thích hợp, chỉ cần thay đổi kiểu tóc, thay váy này, anh cam đoan em sẽ thay da đổi thịt!”

Phó Tiểu Khả hơi giật mình khi nghe Hứa Tùng nói, hoàn toàn bị hấn thuyết phục.

Hai ngày nữa là đến sinh nhật Hứa Tùng, Phó Tiểu Khả sửa sang lại kiểu tóc, thay chiếc váy dài kia, rồi nhờ Trữ Chỉ Hân trang điểm cho.

Trang điểm xong, cô không khỏi kêu lên một tiếng một tiếng tán thưởng.

“Oa! Kỹ thuật trang điểm của tao cao siêu đến mức này sao? Thật sự giống như từ heo mẹ biến thành Điêu Thuyền!” Trữ Chỉ Hân kêu oai oái.

Lão Đại, lão Nhị càng kỳ quái hơn, miệng đang uống nước lại phun ra hết, mới cầm được bức thư trong tay đã ngã xuống đất .

“Phó Tiểu Khả? ! Trời ơi, thế giới này thật quá khủng! Chuột nhờ mèo làm phù dâu nha! ! Phó Tiểu Khả sau khi trang điểm xong cũng là mỹ nữ xinh đẹp a! ! !”

Phó Tiểu Khả bị các cô kêu ầm lên lại vừa ngượng ngùng vừa mừng thầm.

Cô rất muốn biết biểu hiện của Hứa Tùng khi nhìn thấy cô như thế này.

Phó Tiểu Khả đã không phải thất vọng. Khi Hứa Tùng nhìn cô, ánh mắt có chút không giống ngày thường.

Hắn nhìn chằm chằm cô, ánh mắt nóng bỏng, hàm chứa xúc động và kiềm chế, cứ như vậy nhìn cô như muốn thiêu đốt.

Đám bạn của hắn đều ồn ào đứng dậy. Bọn họ kêu ầm ĩ:

“Hứa Tùng nha, thật bất ngờ, chúc mừng, chúc mừng!”

“Oa! Hứa Tùng, không ngờ mày lại nhạt được bảo bối nha!”

“Ông trời ơi, sao mày lại may mắn đến thế?”

Những lời này Phó Tiểu Khả nghe không hiểu lắm. Đang muốn hỏi một chút, đã thấy Hứa Tùng giơ tay đập vào đầu người kia.

“Đi đi đi, đi ra chỗ khác! Đừng nói hươu nói vượn, quấy rối người khác! !”

Người nọ hì hì cười gian, vừa tránh đi vừa nói: “Được được được, tao không nói hươu nói vượn! Tao ra chỗ khác! ! !”

Phó Tiểu Khả hơi nghi hoặc nhưng cô nhanh chóng đã bị Hứa Tùng cuốn lấy, đành vút nghi ngờ kia ra sau đầu.

Bởi vì vui vẻ, Hứa Tùng rất nhiều uống rượu. Toàn bộ buổi tối, hắn đều nắm tay Phó Tiểu Khả không buông, như là nắm một khối bảo vật trong tay, sợ rằng nếu buông lỏng tay sẽ đánh mất.

Hành động này làm cho Phó Tiểu Khả cả đêm mất ngủ, cũng giống như đã uống rượu.

Thừa dịp không có người chú ý đến, Hứa Tùng ghé vào tai cô nói khẽ : “Tiểu Khả, em thật xinh đẹp! Anh đã bị em quyến rũ rồi!” Tiếng nói của hắn nặng nề, ngay sát bên cạnh tai cô, cô cảm thấy chính mình muốn hôn mê.

Cô cúi đầu bẽn lẽn cười, trong lòng cảm giác ngọt ngào như mật ong vậy.

7.

Một buổi chiều sau khi qua sinh nhật Hứa Tùng vài ngày, Phó Tiểu Khả ở ký túc xá vừa ngủ trưa dậy, đang dậy cho tỉnh táo, được cô quản lí báo cho biết bên ngoài có người tìm.

Cô vội vã đi xuống tầng, nhìn thấy người đến tìm mình là một cô gái rất xinh đẹp.

Cô gái kia nhìn thấy cô, thoải mái đi tới chào hỏi: “Bạn là... Phó Tiểu Khả à? Xin chào! Mình là Ngả Minh Lí!”

Phó Tiểu Khả nghi hoặc nhìn cô ấy, “Xin chào... Hình như chúng ta không quen nhau...”

Ngả Minh Lí hất tóc, có cảm giác chín chắn và thành thực. Phó Tiểu Khả âm thầm tặc lưỡi khen ngợi.

“Không sao, hôm nay mình đến chỉ để cho bạn biết một sự thật—— Thật ra Hứa Tùng hẹn hò với bạn, cũng không phải bởi vì xinh đẹp nên anh ấy thích bạn, mà là anh ấy cùng đám con trai cá cược—— cá Hứa Tùng có thể khiến cho A Thổ muội mặt váy!”

Trên khuôn mặt thiên sứ của Ngả Minh Lí mỉm cười ngọt ngào, nụ cười vô cùng hoàn mỹ, lại làm cho Phó Tiểu Khả cảm nhận được toàn thân đều rét run.

“Vì sao tôi phải tin tưởng lời bạn nói? Bạn là ai? Vì sao muốn nói điều này cho tôi?”

Ngả Minh Lí vẫn cười rất tao nhã, “Không tin lời nói của tôi? Thật ra bạn chỉ cần hỏi những người hay chơi với Hứa Tùng là có thể biết sự thật thôi. Nói thật, mọi người đều biết, chỉ có duy nhất bạn chẳng hay biết gì. Bạn hỏi tôi là ai? Tôi là bạn nhảy từ nhỏ của Hứa Tùng, cũng là bạn gái của anh ấy; tôi cảm thấy lần này Hứa Tùng trêu đùa hơi quá, cho nên muốn đến nói cho bạn, sớm kíp hồi tâm chuyển ý, đừng rơi xuống quá sâu,

tránh cho bạn bị tổn thương. Dù thế nào đi nữa, thì cuối cùng Hứa Tùng cũng quay về bên tôi thôi!”

Phó Tiểu Khả nắm chặt tay, ép mình mỉm cười như chưa xảy ra chuyện gì.

“Cám ơn lời khuyên của bạn; nhưng lần sau lần sau...” mặc kệ trong lòng đang dậy sóng, Phó Tiểu Khả cũng không muốn bị người khác chê cười, “Những lời này nên để nam chính trực tiếp nói thì hơn, bạn tìm tôi như vậy, cho dù thế nào, đều khiến khí chất tao nhã xinh đẹp của bạn giảm sút đấy!” Cô nói xong liền xoay người đi lên tầng, cũng không thèm liếc mắt đến gương mặt không cam lòng phía sau.

8.

Phó Tiểu Khả cất chiếc váy dài lại.

Phó Tiểu Khả không đến phòng tự học.

Phó Tiểu Khả bắt đầu trốn nghe giảng.

Phó Tiểu Khả tắt di động.

Phó Tiểu Khả cũng không nghe điện thoại ở kí túc xá.

Phó Tiểu Khả ...

Phó Tiểu Khả kiên quyết tránh mặt Hứa Tùng. Cô gái kia chán ghét thì cứ chán ghét, có ý đồ xấu thì cũng mặc, nhưng cô ta lại nói đúng—— thật sự Hứa Tùng vì cá cược mới làm quen với cô.

Phó Tiểu Khả cũng không tìm Hứa Tùng làm loạn. Cho dù bị tổn thương, nhưng những chuyện như thế kia cô không làm được.

Cô chỉ nhắn tin cho hắn, nói hắn về sau không cần liên lạc với nhau nữa.

Sau đó tắt máy, từ nay về sau trốn tránh, không gặp hắn nữa.

Dù không gặp, cũng không thể kiểm chế nghĩ đến. mỗi khi nhớ đến hắn, nhớ đến những chuyện trước kia, cô lại cảm thấy đau nhói trong lòng.

Cô nói với chính mình không thể khóc, vì thế mặc cho nước mắt lưng chùng trong hốc mắt, cũng cố nén lại không chịu để chúng rơi xuống.

Nhưng hai ngày sau, rốt cuộc cô cũng bị Hứa Tùng kéo vào một phòng học nhỏ vắng người.

Nhìn thấy hắn, tim cô lại nhói buốt.

Bộ dạng của hắn không giống với ngày thường, hơi nhếch nhách, mái tóc rối bời, cằm lún phún râu chưa cạo, trong đôi mắt đầy tơ máu, đôi lông mày nhíu chặt.

Mũi cô nghẹn lại.

Không phải chỉ coi cô là một trò đùa thôi sao? Không phải hắn cá cược, đùa giỡn với A Thổ mọi sao?

Cô kiên quyết quay đầu đi, yêu cầu chính mình không nhìn hắn.

Lại bị hấn nâng gương mặt lên, đối diện với hấn.

“Vì sao?” Hấn thấp giọng hỏi, thanh âm trầm mà khàn khàn.

Cô nghĩ, có lẽ, hấn cũng cảm thấy đau một chút; nhưng mà, có thể đau đến mức nào cơ chứ? Có lẽ hấn chỉ là áy náy, có lẽ hấn quá nhàm chán, có lẽ hấn muốn kiểm nghiệm khả năng cuốn hút của mình—— dù thế nào đi chăng nữa, chắc hấn cũng không phải là động lòng? A Thổ muội, Phó Tiểu Khả nào có cái gì có thể so sánh được với Ngả Minh Lí?

Cô cố gắng mỉm cười với hấn “Tôi biết hết rồi!”

Cô thần nhiên nói, giống như sự thật này chẳng mang đến tổn thương gì cho cô, “Anh cùng bọn họ cá cược mới làm quen với tôi! Anh cũng đã có bạn gái!”

Lời của cô, thái độ của cô, nụ cười của cô, tất cả đều làm hấn vô cùng ân hận.

Hấn dấm tay vào tường.

“Cô ta không phải bạn gái anh! Cô ta chỉ là bạn nhảy trước kia thôi! Là do tự cô ta tưởng tượng! Em phải tin anh, Tiểu Khả!” Hấn giữ chặt khuôn mặt cô, vội vàng nói.

Phó Tiểu Khả cũng cười rộ lên.

“Hứa Tùng, vấn đề không phải cô ấy là ai, cô ấy là bạn gái anh đối với tôi cũng không quan trọng. Vấn đề là, tất cả chỉ là một màn cá cược, chỉ là lừa đảo, sai lầm mà thôi!”

Cô chậm rãi gỡ từng ngón tay hằn ra, kiên trì mà dứt khoát.

Ngón tay hằn lại xiết chặt như cũ, cố chấp mà vội vàng.

Phó Tiểu Khả dùng sức đẩy hằn, “Hứa Tùng, chúng ta không phải là trẻ con, nơi này là phòng học, sẽ có người đến, anh mau buông ra! Chúng ta, nên dừng ở đây thôi!”

Hứa Tùng không chịu nghe, dù thế nào cũng không chịu buông tay.

Phó Tiểu Khả cảm thấy chính mình sẽ phát điên mất.

Cô trừng mắt với Hứa Tùng, chậm rãi nói từng chữ một: “Tóm lại anh muốn thế nào? Anh còn muốn gì nữa?” Rốt cuộc, nước mắt cũng theo khóe mắt chảy xuống, chảy qua mũi cô, rơi vào trong miệng cô.

Dường như hằn có thể cảm nhận được vị của nước mắt, bởi vì, trong lòng hằn cũng đầy chua xót.

“Anh buông tôi ra!” Cô nói lại lần nữa; hằn vẫn như cũ không chịu buông.

Cuối cùng cô bộc phát, hung hăng đẩy hằn ra, lớn tiếng nói: “Hứa Tùng! Anh không thể ức hiếp người khác như vậy! Mau buông tôi ra! Buông ra! ! !”

Cô vừa khóc vừa quát lớn.

Có người mở cửa phòng học ra, nhìn thấy bọn họ, kinh ngạc đứng trước cửa, không biết nên đi vào hay quay ra.

Phó Tiểu Khả đẩy ra hẳn, cũng không quay đầu lại chạy hết sức ra bên ngoài.

Nước mắt lại chảy xuôi, lòng cô như nát vụn.

Cô không còn có sức mà che giấu bi thương, cuối cùng vẫn là hẳn phá tan lớp ngụy trang kiên cường của cô.

9.

Phó Tiểu Khả cảm thấy như đây chỉ là một giấc mơ. Trong mơ, tất cả mọi thứ đều hoàn hảo, nhưng sau khi tỉnh dậy, sự thật lại khủng khiếp không chịu nổi.

Cô tự nói với chính mình, cũng bắt buộc chính mình, quên đi Hứa Tùng, chỉ cần quên hẳn, trái tim sẽ không cảm thấy đau.

Từ lần đó trở đi, Hứa Tùng cũng không tìm gặp cô nữa.

Cô nghĩ, chắc là hẳn cảm thấy áy náy vì đã lừa cô, cho nên mới tìm cô giải thích. Nhưng mà, nếu cô không chịu nghe, hẳn cũng không cần thiết phải dây dưa vô vị với cô.

Phó Tiểu Khả nói với bản thân, cứ như vậy đi, đừng dính dáng đến nhau nữa, cứ như vậy hai người sẽ quên nhau rất nhanh.

Nhưng rồi một hôm, Trữ Chỉ Hân nói: “Hôm nay tao nghe được... bên kí túc xá nam nói, dạo này Hứa Tùng suốt ngày uống rượu, ngay cả thầy quản lí cũng biết! Thầy còn nói, nếu hẳn không bớt phóng túng, sẽ xử phạt hẳn thật nghiêm khắc...”

Lão Đại cũng nói: “Tiểu Khả, thật ra tao muốn nói với mày về Hứa Tùng... Mỗi ngày người đó đều đứng phía dưới sân kí

túc xá ngóng lên cửa sổ phòng chúng ta nửa này trời, nhưng sau một trận mưa thì không thấy tới nữa...”

Lão Nhị bổ sung thêm vào lời lão Đại: “Vì sao sau hôm đó hăn không tới nữa? Đó là bởi vì hăn dầm mưa bị mắc bệnh! Mấy ngày hôm nay, không phải tao bị đau bụng phải đến phòng y tế suốt sao? Trời mưa ngày hôm sau, ở phòng y tế, tao đã gặp hăn!”

Lúc các cô nói chuyện này, Phó Tiểu Khả vẫn lẳng lặng không nói gì, từ đầu đến cuối, trên gương mặt chỉ lộ nụ cười thản nhiên.

Nhưng chờ khi không có ai, cô lại trốn vào trong chăn, vẫn như cũ lẳng lặng không nói gì, trên mặt lại đầy nước mắt.

Cô cảm thấy người kia thật sự đúng là oan gia của cô, làm cho cô tưởng như đã quên rồi lại không thể quên được, làm cho cô vừa đau vừa khổ sở, khiến cho cô không biết nên làm thế nào, lặng lẽ khắc sâu vào trong lòng.

Chớp mắt một cái, đã đến ngày tốt nghiệp của sinh viên năm tư.

Trước hôm tốt nghiệp, trường học tổ chức đại hội văn nghệ, toàn bộ sinh viên đều bắt buộc phải tham gia.

Đương nhiên không thể không có tiết mục của Hứa Tùng.

Phó Tiểu Khả cũng không biết lúc ngồi dưới khán đài xem biểu diễn, cô có cảm xúc gì.

Giống như rất hoảng hốt, sợ hãi, lại giống như có chút chờ mong.

Khi đang thấy lo lắng, Trữ Chỉ Hân nói: ” Tiểu Khả! Tiểu Khả! Tiết mục tiếp theo sẽ là tiết mục của Hứa Tùng! Mà có làm sao không? Nếu cảm thấy không chịu được thì tao với mà đi ra ngoài!”

Phó Tiểu Khả liếc nhìn Chỉ Hân một cái, rồi trả lời: “Đi thôi!” Trong hội trường ồn ào, giọng nói của cô hơi ồm ồm.

Nhưng rất nhanh âm nhạc đã vang lên.

Khi dáng người đẹp trai xuất chúng lên biểu diễn, chung quanh không ai không hướng lên phía khán đài cảm thán.

Tim cô đập theo nhịp điệu của nhạc, theo từng bước nhảy của hân, bình bịch loạn xạ, đập nhanh như vậy, hoảng hốt như vậy, không ổn định được, không thể kiềm chế, không thể tự điều khiển lại được.

Không biết điệu nhảy kết thúc khi nào, khi âm nhạc ngừng lại, hân làm động tác kết thúc, toàn trường hét chói tai hoan hô, Phó Tiểu Khả cảm thấy chính mình đang hỗn loạn.

Mà hân, đứng ở trên khán đài, không ngừng thở gấp, cũng không đi xuống.

Thậm chí, hân còn đi đến gần mép sân khấu, nhận lấy micro trong tay người dẫn chương trình, hân đứng ở trên khán đài, đối mặt với toàn bộ sinh viên trong hội trường, lồng ngực hân không ngừng phập phồng, hân thở gấp nói: “Hôm nay, điệu nhảy này, tôi dành tặng cho một cô gái! Tôi từng lừa gạt cô ấy, cũng từng

làm cô bị tổn thương, nhưng tôi mong cô ấy hiểu rằng, tôi đã sai lầm, tôi hối hận, tôi rất đau! Tôi cũng muốn nói cho cô ấy biết, tôi thật sự yêu cô ấy!” Thông báo của hắn làm toàn trường lặng ngắt như tờ, giọng nói chân thành tha thiết của hắn khiến cho tất cả mọi người ở dưới đều cảm động.

Cuối cùng, nhìn về nơi nào đó phía dưới sân khấu, hắn nói: “Thật xin lỗi, xin em hãy tha thứ cho anh! Anh thật lòng! Phó Tiểu Khả, anh thật sự rất thích em!”

Toàn trường cùng lúc ồ lên, tất cả mọi người đồng thời quay đầu nhìn về phía Phó Tiểu Khả.

Phó Tiểu Khả che miệng, lặng lẽ rơi nước mắt.

Hứa Tùng nhảy từ trên sân khấu xuống, chạy nhanh về phía cô.

Đến ngòi của cô, hắn dừng lại.

Tất cả mọi người ngừng thở. Toàn trường lại trở nên im lặng.

Hắn đi đến trước mặt cô, ánh mắt sáng rực, lúc mở miệng, giọng nói khàn khàn, như nghẹn ngào: “Tiểu Khả, anh thật lòng! Thật lòng thích em! Em có thể tha thứ cho anh, được không?”

Phó Tiểu Khả không kìm được nước mắt, không nói ra lời.

Bên cạnh mọi người chờ đến lo lắng, vội vàng thúc giục cô: “Đồng ý đi! Đồng ý đi!”

Những tiếng nói dần dần hội tụ, từ nhỏ tới lớn, dần dần lan tỏa vang khắp toàn bộ hội trường.

Âm thanh chấn động lại càng làm cho tim Phó Tiểu Khả hỗn loạn, khiến cho cô vừa choáng váng vừa bối rối.

Hắn đứng ở giữa trung tâm, đưa tay về phía cô.

Cô giàn dụa nước mắt, hỏi hắn: “Về sau, anh có cá cược như vậy với một cô gái khác không?”

Tâm trạng hắn từ khẩn trương lo lắng, bây giờ thành vô cùng vui vẻ, phấn chấn, nụ cười tươi như công vồng sau cơn mưa.

“Không đâu! Cả đời, anh chỉ đánh cược mình em!”

Cuối cùng Phó Tiểu Khả cũng vươn tay ra, đặt vào lòng bàn tay hắn.

—Hết—